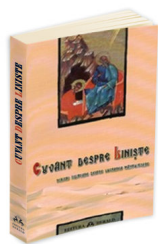

Cuvant despre liniste

``Pe Dumnezeu nimeni nu l-a vazut vreodata`` (Ioan - 1 - 18) - iar apostolul Pavel adauga ca Dumnezeu ``locuieste intr-o lumina inaccesibila; si nimeni dintre oameni nu l-a vazut si nici nu poate sa-L vada`` (I Tim. - 6 - 16). Darul teologiei - spune Evagrie - ``este de a indeparta...

Rating: Nu a fost evaluat inca

Pret:

Pret catalog:

Pret cu reducere:

Pretul de vanzare:

[Pune o intrebare despre aceasta carte](#)

Descriere

"Pe Dumnezeu nimeni nu l-a vazut vreodata" (Ioan, 1, 18), iar apostolul Pavel adauga ca Dumnezeu "locuieste intr-o lumina inaccesibila; si nimeni dintre oameni nu l-a vazut si nici nu poate sa-L vada" (I Tim., 6, 16). Darul teologiei, spune Evagrie, "este de a indeparta mintea de lucruri si a o inturna catre Cauza prima". Apofaza inseamna astfel intelegerea directa a lui Dumnezeu "asa cum Este"; inseamna a vedea fara ochi, a intelege fara minte. E un dar de la Dumnezeu, o "cunoastere" bazata pe revelatie, conditia primirii darului contemplatiei dincolo de fire fiind parasirea lumii sensibile si a celei inteligibile. Calea apofatica este deci o cale practica, o "lucrare" care, odata savarsita, duce la extaz.

Desertul pentru calugari, noaptea pentru mistici vor fi creuzetele unde se realizeaza Unirea tainica a creatului cu Increatul. Calea realizarii acestei uniri este Hristos, Cel in care se implineste unirea contrariilor, unirea paradoxala a Divinului si umanului, a infinitului si finitului. Iesit direct din aceasta traditie apofatica a primelor secole, isihasmul va fi profund "hristocentric", caci fara Hristos indumnezeirea - telul cel mai inalt al omului - nu este posibila. Plamadit pe muntele Sinai sau in pustia Egiptului, si inspirat de curentul intelectualist reprezentat de Origen, Evagrie, Grigorie de Nyssa, isihasmul apare in Biserica ortodoxa drept curentul mistic, spre deosebire de traditia specific ascetica, activa si cenobitica, inspirata din sfantul Vasile. Scopul cel mai inalt al omului, dupa scolile mistice din Orientul crestin, este indumnezeirea, inteleasa cel mai adesea drept restaurarea in suflet a asemanarii divine. Dumnezeu l-a creat pe om dupa chipul si asemanarea sa. (Gen 1,26).

Adevarata natura a omului este dupa chipul lui Dumnezeu, si ii devine asemanatoare atunci cand iubirea divina vine sa locuiasca in sufletul omenesc, ridicandu-l astfel mai presus de orice creatie. Eliberat de patimi prin practica virtutilor, spiritul contempla ratiunile lucrurilor create si in iubire primeste unirea cu Dumnezeu. Isihia este un mod de a trai si in acelasi timp starea fireasca a sufletului: reclusiunea si singuratatea pe de o parte, iar de cealalta linistirea, tacerea gandurilor, pacea, si incetarea oricarei activitati ce ar putea sa faca sufletul si mai ales mintea ("ochiul sufletului") si inima ("radacina puterilor") pregatite pentru o contemplatie neintrerupta. Isihasmul si traditia contemplativa răsăriteana continua sa existe; mai mult chiar, se observa o crestere a interesului atat pentru scrierile sfinților Parinti cat si pentru practica rugăciunii inimii, care aparține nu doar trecutului ci si prezentului.

Textele din antologia de fata sunt marturisiri despre adevar ale unor oameni care au ajuns sa intrupeze ei insisi adevarul; ele nu sunt

Cuvant despre liniste

prezentate cronologic, ci urmeaza mai degraba un fir de-a lungul caruia cuvantul ziditor se preschimba in tacere lucratoare.

Reviews

Nu exista comentarii pentru acest produs.